

които ся свършатъ, или захващатъ сѣ отъ Пловдивъ. Такива сжъ: *Бошко, Сирото Семейство, тукъ му е краятъ*, една чясть отъ *маменото дѣтенце* и пр. Ако той не бѣше живѣлъ въ Пловдивъ, ако той не бѣше обязанъ да върви подиръ киръ Янковица и да чисти паргелето на нейниятъ благочестивъ ступанинъ, — то ние не щѣхме да имаме киръ *Гушу, Сотираки Семетчиооглу* и отецъ Дюнисни. Даровитѣ талаанти, само тогава биватъ пълни и неедностранчиви, когато тѣ видатъ и испитатъ сичко, когато изучатъ човѣшката натура и сърдце, не въ библиотекитѣ, не въ салонитѣ, гдѣто сичко е фалшиво, а въ чистата и грубата дѣйствителность.

Послѣ Пловдивъ, Л. Каравеловъ е отишалъ при баща си, заедно съ когото е посѣтилъ цѣла България, часть отъ Македония, Сърбия, цѣлиятъ Шоплукъ и сичкитѣ по прочути панапри. Въ тая забикалка, той е билъ сербезъ бегликчия, съ шалъ на главата, съ чепкенъ, съ чифте кубури и съ беглийски атъ. Овни и брави купувалъ той, но пакъ му останало врѣме да ся погрижи и пѣщо за общо добро. Отъ тая забикалка именно, ние сме длѣжни за оная скжпоцѣйна сбирка, отъ пѣсни, гатанки, пословици и пр., които той обнародва по-послѣ на русски подъ заглавие: *Битъ Болмаръ*. Чудно и необяснимо е, кой го е него подсторилъ въ ония още мрачни врѣмена, да изучва той бъл-